

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617202561
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617202561.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobkyne: G.. P. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX. L. č. XXX, právne zastúpená Petrom Janíkom, advokátom so sídlom M. R. Štefánika 5, 955 01 Topoľčany, proti žalovanému: Psychologicko právne centrum pomoci, o. z. so sídlom SNP 113/1, 956 18 Bošany, IČO: 37 917 641, zastúpený JUDr. Ladislavom Ščúrym, advokátom so sídlom Mierová 1725, 022 01 Čadca, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 27. júla 2018, č. k. 5C/10/2017 - 359, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol. Žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa po zmene žalobného petitu domáhala, aby súd určil, že uznesenie z valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 28.01.2017, ktorým bola prijatá zmena stanov žalovaného, ktorým bola schválená rada žalovaného v zložení I. pričom za predsedu rady bolo zvolený S. C. a za výkonného riaditeľa I.. I. C., a ktorým bolo schválené sídlo žalovaného XXX XX J., Ulica D. XXX/X., je neplatné. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že na valnom zhromaždení konanom dňa 28.01.2017 došlo k schváleniu nových stanov občianskeho združenia žalovaného, ktoré boli zaslané Ministerstvu vnútra SR, sekcii verejnej správy, odboru všeobecnej vnútornej správy Bratislava, ktoré vzalo zmenu stanov na vedomie dňa 09.02.2017, pričom stanovy boli schválené nezákonným spôsobom, v rozpore s doteraz platnými stanovami žalovaného a členovia občianskeho združenia naň neboli riadne predvolaní. Prijatie nových stanov je neplatné, lebo odporuje doterajším stanovám a zákonu č. 83/1990 o združovaní občanov. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne, ako aj naliehavý právny záujem na podaní takejto určovacej žaloby, preto sa súd prvej inštancie najskôr zaoberal tým, či žalobkyňa má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ako aj namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobkyne v konaní. Citoval ustanovenie § 137 písm. c) CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Konštatoval, že v súdnej veci žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, konaného dňa 28.01.2017, pretože aj keby súd žalobe vyhovel, právne postavenie žalobkyne by sa nijako nezmenilo a neodstránila by sa jeho spornosť, nakoľko by sa konalo opätovné valné zhromaždenie, na ktorom by bola piatimi neexistujúcimi členmi žalovaného žalobkyňa znova prehlasovaná a opätovne by boli prijaté stanovy žalovaného v doterajšom znení. Vyslovil názor, že žalobkyňa si skôr cez neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia

žalovaného uplatňuje svoje majetkové nároky zo vzájomného spolužitia s riaditeľom žalovaného po dobu 17 rokov, a teda jej ani tak nejde o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, ale podaná žaloba má byť len prostriedok na získanie majetkového odškodnenia, pričom tieto jej nároky nemožno akceptovať vzhľadom na účel zákona a poslanie občianskych združení, zakotvených v zákone, ktoré má neziskový charakter. K namietanému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne uviedol, že členstvo žalobkyne v občianskom združení zostalo sporné, v konaní sa táto spornosť nepodarila odstrániť, nakoľko o členstve žalobkyne a ukončení členstva žiaden vierohodný doklad súdu predložený nebol. Napriek uvedenému záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a o spornosti vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne, sa súd zaoberal vecou samou, hodnotením konania žalobkyne a uviedol, že z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že žalobkyňa manipulovala s majetkom žalovaného hoci nie je jeho štatutárnou zástupkyňou, vybrala z účtu žalovaného finančnú hotovosť, ktorú previedla na novozaložený účet v SLSP na základe sfaľovaných dokladov, previedla vozidlo žalovaného na svoju osobu, pričom konala v rozpore s dobrými mravmi. Postup žalobkyne považoval za zneužitie práva, poukázal na to, že účel právnej normy v takomto prípade dostáva prednosť pred princípom právnej istoty, preto žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Z uvedených dôvodov zamietol aj návrh žalobkyne na výsluch označených svedkov. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu, ktorá žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej žalobe v celom rozsahu vyhovie alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil. Napadnutý rozsudok pokladala za nezákonný, neodôvodnený a zmätočný, ktoré tvrdenie priamo vyplýva z nepresvedčivého a nezrozumiteľného odôvodnenia, pretože vykonané a zabezpečené dôkazy vo svojej podstate a svojím obsahom odôvodňujú iný postup a iné rozhodnutie súdu než to, ktoré prijal. Namietala, že súd bez náležitého a primeraného zdôvodnenia odmietol vykonať ňou navrhované dôkazy, a to vypočítaním navrhovaných svedkov, ako aj vypočítaním syna žalobkyne C.. C. E., v dôsledku čoho súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietala tiež, že vypočítaní svedkovia S. C., C. C. a C. C., predovšetkým na svoj vek v čase, o ktorom vypovedali, nemohli ani pri najlepšej vôli napĺňať ciele a činnosti združenia, jeho poslanie a zúčastňovať sa foriem jeho činnosti tak, ako to predpokladajú jednotlivé články stanov občianskeho združenia; čo tieto osoby vlastne svojím spôsobom jednoznačne aj preukázali svojimi výpoveďami a bez znalosti veci iba potvrdili, že u žalovaného nikdy žiadnu členskú, pracovnú a inú činnosť nevykonávali. Žiadala z tohto dôvodu, aby odvolací súd úvodom svojej preskúmvacej činnosti preveril, či v tomto smere súd prvej inštancie priamo neodňal žalobkyňi právo na spravodlivý súdny proces. Súdu prvej inštancie tiež vytýkala, že súd konal jednoznačne v rozpore s ust. § 181 ods. 2 CSP, keďže opomenul vykonať predbežné právne posúdenie veci. Namietala, že zápisnice z pojednávania neobsahujú jej celé vyjadrenia tak, ako ich prezentovala pred súdom. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie svoj zamietajúci rozsudok odôvodnil aj tým, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o svojom členstve u žalovaného a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, že jej členstvo zaniklo a konštatoval, že členstvo žalobkyne v občianskom združení tak zostalo sporné a rozpor ohľadne členstva sa nepodarilo odstrániť. Bola toho názoru, že táto úvaha vzhľadom k vykonanému dokazovaniu nenachádza žiaden právny a ani iný podklad pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby, pretože od počiatku sporu jednoznačne tvrdila v každom svojom podaní a vyjadrení, že jej členstvo je odvodené od jej členstva ako zakladajúcej členky žalovaného, čo spadá ešte do obdobia vytvorenia prípravného výboru, pričom doklad o tejto skutočnosti je pripojený k súdnemu spisu a okrem svojho členstva v nezmenenom rozsahu neustále potvrdzuje iba existenciu ďalších dvoch členov, a to G.. R. X. a I.. I. C.. Po prvotnej registrácii žalovaného až doposiaľ nikdy nedošlo k zákonnému obsadeniu všetkých orgánov žalovaného a nikdy s výnimkou namietaného nezákonného postupu dňa 28.01.2017 neboli žiadne osoby v orgánoch žalovaného registrované príslušným ministerstvom. Vyslovila názor, že ak by sa pripustila absurdnosť situácie, že vytvorením neobsadených orgánov dôjde automaticky k zrušeniu členstva zakladajúcich členov, nastala by neriešiteľná situácia, keď občianske združenie nedisponuje členským substrátom, potom existencia takéhoto združenia je nanajvýš pochybná, resp. nemožná. Členstvo žalobkyne je nesporné a zrejme, členstva sa nikdy nevzdala, jeho nadobudnutie odvodzuje od samotného vzniku združenia ešte z jeho predprípravnej fázy, kedy bola členkou prípravného výboru občianskeho združenia s rovnocenným postavením ako patrilo a doposiaľ patrí G.. R. X. a I.. I. C.. Jednotlivé zápisnice z valných zhromaždení žalovaného, ktoré ako dôkazy predložil žalovaný, označila za nepravdivé a sfaľované, ktoré sú nepoužiteľným dôkazom a tieto nemôžu preukazovať akýmkoľvek spôsobom absenciu členstva žalobkyne. Súd prvej inštancie svoje závery v rámci odôvodnenia nezákonne a nadbytočne upriamil na dôkazy, ktoré nemohli a nemôžu ovplyvniť jeho rozhodovanie v predmete sporu;

jedná sa hlavne o opísanie osobných animozít, vzťahových otázok a určitého nevhodného správania žalobkyne, ktoré v konečnom dôsledku nebolo nikým a ničím potvrdené; navyše sa vzťahuje k režimu existencie žalovaného, resp. iných spoločne previazaných organizácií v čase, kedy členstvo žalobkyne žalovaný nikdy nepopieral. V tomto smere považovala za najvyššie dôležité, aby odvolací súd dôsledne preskúmal aj mailovú komunikáciu, ktorá bola súdu predložená ako dôkaz, z ktorej jednoznačne vyplýva, že zástupca žalovaného až potom, čo bol oboznámený so žalobou, začal účelovo namietat' členstvo žalobkyne u žalovaného a predkladať nepravé doklady ako dôkazy a ničím neopodstatnené vyjadrenia.

3. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdiť. K námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie bez primeraného zdôvodnenia odmietol vykonať dôkazy navrhované žalobkyňou, a to vypočutím svedkov, ako i vypočutím syna žalobkyne C. C. E. uviedol, že sama žalobkyňa tvrdila, že jej syn nikdy nebol členom žalovaného ako občianskeho združenia, a preto súd správne nevypočul tohto svedka (ani ďalších svedkov) a odmietol jeho svedeckú výpoveď. Čo sa týka predbežného právneho posúdenia veci, k tomuto uviedol, že žiadna strana sporu vo veci nežiadala o predbežné právne posúdenie, preto súd oboznámil iba sporné a nesporné skutkové tvrdenia medzi stranami a ktoré dôkazy vo veci vykoná. Žalobkyňa ďalej namietala, že zápisnice z pojednávania neobsahujú jej celé vyjadrenia tak, ako ich prezentovala pred súdom, v tejto súvislosti poukázal na ust. § 175 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa priebeh pojednávania zaznamenáva, pričom iba ak to súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch aj zápisnica, pričom v tejto sa uvedie iba podstatný obsah prednesov podľa § 91 ods. 1 CSP. Súd teda nie je povinný doslovne uvádzať do zápisnice všetko, čo strana konania povie, ale iba podstatný obsah prednesov, a preto je spisovanie zápisníc na súde prvej inštancie v súlade s ust. § 99 CSP. Pokiaľ ide o členstvo žalobkyne v občianskom združení, uviedol, že čo sa týka prípravného výboru, na ktorý sa žalobkyňa vehementne a permanentne odvoláva, tento prípravný výbor zanikol v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 83/1990 Zb. okamžite, ako bol do funkcie výkonného riaditeľa združenia vymenovaný I. I. C., pretože v schválených stanovách Ministerstva vnútra SR nie je uvedené nič, čo by vyvracalo opak. Zvolenie I. I. C. sa stalo dňa 14.04.2004 ihneď po registrácii stanov a legitímnom založení združenia, lebo menovaného funkcia - výkonný riaditeľ - je priamo uvedená v pôvodných stanovách ešte Psychologicko právneho centra pomoci v kríze, s odvolaním sa na článok 10 týchto stanov, ktoré boli doručené Ministerstvu vnútra 05.04.2004. Podľa týchto stanov a následne podľa nových stanov, Psychologicko právne centrum pomoci o. z. z roku 2005 (kde slovíčko v kríze v názve bolo vypustené), sa menovaný vždy od založenia združenia týmito riadil, tieto rešpektoval a za 13 rokov existencie združenia nikto voči jeho konaniu ako riaditeľa a jeho rozhodovaniu, či už navonok alebo dovnútra združenia, nemal absolútne žiadnu výhradu. Menovaný je výkonným riaditeľom daného združenia v zmysle príslušných stanov, jeho funkcia trvá od roku 2004 a vždy zastupoval a zastupuje predmetné občianske združenie navonok, zároveň rešpektujúc stanov, podľa ktorých vždy konal. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že je členkou združenia, dôkazné bremeno bolo na jej strane a ona mala dostatočným spôsobom preukázať, že bola členkou združenia a pokiaľ túto skutočnosť nepreukázala, je zrejmé, že neuniesla dôkazné bremeno. Poukázal ďalej na to, že žalobkyňa aj v závere odvolania tvrdí, že ju žalovaný neoboznámil s konaním valných zhromaždení, pričom aj táto skutočnosť nepriamo svedčí o tom, že nebola členkou združenia, a teda nebola ani oboznamovaná s valnými zhromaždeniami.

4. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného a následne žalovaný k duplike k vyjadreniu žalobkyne argumentačne zotrvali na dôvodoch svojho odvolania, resp. vyjadrenia k odvolaniu.

5. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP a zistil, že nie sú dôvody na zmenu napadnutého rozhodnutia (§ 388 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), ale že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny, aj keď z iných dôvodov, potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP.

6. Keďže odvolací súd bol toho názoru, že na vec je potrebné aplikovať ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (ustanovenie § 137 písm. d) CSP), poučil strany sporu podľa § 382 CSP o možnom použití uvedeného zákonného ustanovenia a vyzval strany sporu, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

7. Právny zástupca žalobkyne k možnému použitiu ust. § 137 písm. d) CSP uviedol, že z obsahu výzvy, ani po nahliadnutí do spisu, nezistil relevantnú informáciu spôsobilú k uplatneniu procesných práv jeho mandantky.

8. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu k možnému použitiu citovaného zákonného ustanovenia uviedol, že v plnej miere akceptuje, že súd bude posudzovať predmetnú právnu vec podľa § 137 písm. d) CSP. Dodal, že ale považuje za veľmi dôležité, aby odvolací súd pri svojom rozhodovaní bral zreteľ aj na iné zistené aspekty právnych skutočností vyslovených prvoinštančným súdom a uvedených v rozsudku, a to najmä zneužívanie práva žalobkyňou, ktoré v zmysle článku 5 CSP nepožíva právnu ochranu. Z uvedeného dôvodu, aby nedošlo k nesprávnej interpretácii zistených skutočností prvoinštančným súdom, sa podrobne vyjadril k napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie, pričom zdôraznil, že aj keď súd prvej inštancie rozhodoval aj v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, podľa jeho názoru rozhodol veľmi správne, keďže súd sa podrobne zaoberal meritom veci samej, a teda rozsudok nevyniesol len z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP.

9. Právna teória rozoznáva viaceré druhy súkromnoprávných žalôb, pričom v ust. § 137 Civilného sporového poriadku zakotvuje pozitívnoprávne členenie súkromnoprávných žalôb na viaceré druhy, medzi inými v ust. § 137 písm. d/ uvádza, že žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

10. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa po pripustení zmeny žalobného petitu žiada, aby súd určil, že uznesenie z valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 28.01.2017, ktorým bola prijatá zmena stanov žalovaného, ktorým bola schválená rada žalovaného v zložení JA. a M. C., pričom za predsedu rady bol zvolený S. C. a za výkonného riaditeľa I. I. C. a ktorým bolo schválené sídlo žalovaného XXX XX J., Ulica D. XXX/X, je neplatné.

11. Z petitu podanej žaloby je nepochybné, že sa celkom zrejme jedná o žalobu spadajúcu pod § 137 písm. d) CSP, t. j. o žalobu o určení právnej skutočnosti, ktorá je v zmysle citovaného zákonného ustanovenia prípustná len vtedy, ak určení právnej skutočnosti vyplýva z osobitného predpisu. Takýmito žalobami sú napríklad žaloba o určení neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru (§ 77 Zákonníka práce), žaloba nájomcu o určení neplatnosti výpovede z nájmu bytu (§ 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka), žaloba o určení neplatnosti dražby (§ 21 ods. 2 ZoDD), žaloba veriteľa o určení, že dlžníkove právne úkony sú voči nemu neúčinné (§ 42 Občianskeho zákonníka). V niektorých prípadoch hmotné právo (osobitný predpis) pripúšťa žaloby na určení právnej skutočnosti, ktorou je neplatnosť, prípadne neúčinnosť právneho úkonu, alebo neplatnosť konania, ktoré je „podobné“ právnomu úkonu (dražba, rozhodnutie valného zhromaždenia), nepochybné však je, že nová právna úprava Civilného sporového poriadku pripúšťa žalobu na určení právnej skutočnosti iba za predpokladu, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

12. Zákon č. 83/1990 Z. z. o združovaní občanov, účinný v čase konania napadnutého uznesenia valného zhromaždenia, možnosť domáhať sa určovacou žalobou určení právnej skutočnosti - neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia občianskeho združenia v civilnom súdnom konaní, nepripúšťa. Súd prvej inštancie sa preto takouto žalobou nemal vôbec zaoberať a mal ju zamietnuť bez meritórneho prejednanía veci ako procesne neprípustnú žalobu, pretože určení existencie právnej skutočnosti (v danom prípade určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 28.01.2017) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav.

13. Keďže však súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol, aj keď s poukazom na iné zákonné ustanovenie (§ 137 písm. c/ CSP), po tom, čo dospel k záveru, že žalobkyňa na požadovanom určení nemá naliehavý právny záujem (hoci sa neprípustne zaoberal aj meritom veci, čo v prípade zamietnutia žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nie je prípustné), odvolací súd po zistení, že nie je dôvod na zmenu napadnutého rozhodnutia (§ 388 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny z hore uvedených dôvodov, podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil. Z uvedených dôvodov vec vecne nepreskúmal.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).